taler, jeg har faaet, for jeg kjendte hende, jeg vidste, hvor hel hun var, hvor meget hun hadede Halvheden.

Ingen Kvinde har bestemtere baaret Præget af sin Overbevisnings Kraft end hun; jeg mindes Dagene før Valgene 1890, hvor hun stod frem i 4de Kreds og interpellerede Kandidaten om hans Stilling til Spørgsmaalet: Kvindens Valgret. Hun var dengang svag af Helbred, og vi, hendes Venner, ængstedes meget for al den Sindsbevægelse, der maatte komme, men der lyste en Begejstring i hendes Væsen og Blik, der ikke turde tillade nogen at gjøre Forsøg paa at holde hende tilbage. Hun bebrejdede mig, at jeg ikke havdeTid til at deltage paa nærmere Hold i Dagens Spænding. Min Tanke var dog hos hende hele Dagen, jeg syntes, jeg saa hende, den ældre, skrøbelige Kvinde, i Kraft af hele sin Kjærlighed til Sagen staa frem mellem de Hundreder af Mænd og tale sin Hjertens Sag, den der aldrig bragte hende selv et Gran af Fordel, maaske vil bringe de yngre det, de alleryngste, maaske først Kvinderne i kommende Generationer.

Jeg følte mig i al min Livskraft saa svag og lille mod hende med de hvide Haar, det svagelige Helbred. Skrev hun sit Navn i Sandet? Ja maaske kunde det synes saa for de mange paa fjernere Hold, Sagen kom ved hende kun et Hanefjed frem, men frem kom den for os andre, der har faaet Tro ved hendes stærke Tro, for os løber Navnet ikke ud, det staar skrevet i saa fast Bund, som al vor Tro paa det Gode, det der i Kvindesagen vil naas. Og et har hun givet os, som aldrig maa glemmes, hun har stillet sig selv frem da Latteren var stærkest, hun vidste ofte, at hun var Skive for den, men stolt og smuk stod hun og lod den trille ned ad sig, den gik ikke til Hjertet; hun saa klart, at den maatte ophøre, og hun ønskede gjerne at tage sin Del af den ubetimelige Haan, der maatte have Afløb. I Juli Maaned besøgte jeg Fru Luplau, hun var dengang kastet paa Sygelejet, hvorfra hun ikke mere rejste sig, hun var meget syg, men da jeg bøjede mig ned over hende, bad hun med saa svag en Stemme, at det skar mig gjennem Hjertet: „Fortæl mig noget, noget derude fra, Du ved, hvad jeg mener." Hvad jeg svarede, husker jeg ikke mere, men det var noget, jeg uvilkaarlig greb, om de Forhold, der havde taget hendes Kræfter. Det er det eneste mindre korrekte, jeg har sagt til Fru Luplau, men Svaret blev